

monitoreringen, at komme så at sige fra en slags kandidatmedlemskab til et fuldt medlemskab, og i visse situationer kan man nok sige, at Europarådet desværre har givet efter for et pres og har accepteret lande, som ikke havde gennemført den tilstrækkelige udvikling til, at man kunne sige, at der ikke var behov for en fortsat monitorering.

Der er andre eksempler, men et eksempel, jeg vil nævne, er Makedonien, hvor det blev godkendt, at overvågningen af Makedonien skulle stoppe, og knap var beslutningen om at stoppe overvågningen truffet, før kampene brød løs mellem det makedonske flertal og det albanske mindretal.

Det var ikke en særlig klædelig historie for Europarådet, og jeg håber, man har lært af det og også lært af det på den måde, at man siger til de lande, der er under overvågning, under monitorering, at det ikke er en straf, men at det er et udtryk for en fælles hjælp – med en fælles diskussion – til, hvordan tingene kan forløbe på den bedst mulige måde.

I den institution i Europarådets Parlamentariske Forsamling, overvågningskomiteen eller monitoreringskomiteen, som det hedder på det her lidt fine sprog, er der netop nu en diskussion af, om man skal udvide monitoreringen, overvågningen, til også at gælde de gamle lande, altså de lande, som har været med i en længere periode – man har jo altid kunnet rejse spørgsmål i Europarådet om gamle lande – om man mere systematisk f.eks. skulle tage nogle emner op og så kigge alle lande igennem og se: Hvad er praksis i de forskellige lande i forhold til det bestemte emne?

Jeg synes, det er en god idé, og det er især en god idé, for at vi ikke ligesom får en opfattelse af, at der er lande i Europarådet, der nærmest genetisk er menneskeretslande, og så er der nye lande, som ikke har det samme gen, og som derfor hele tiden skal kontrolleres.

Kl. 14.55

Det andet punkt, jeg vil nævne, er spørgsmålet om menneskerettighederne, altså det, at Europarådet bygger på menneskerettighederne. Det er måske ikke noget, man tænker over i det daglige, men tag bare sådan en ting, som i virkeligheden er en utrolig stor ting, at vi i Europa i dag – og det vel at mærke i hele Europa – har fået skabt en dødsstraffri zone. Der er jo mange steder i verden, hvor man stadig væk har dødsstraf, også i lande, som normalt i hvert fald karakteriserer sig selv som demokratiske, i USA

har man dødsstraf, og det var jo almindeligt med dødsstraf for bare 10-15 år siden i Europa. Antallet af henrettelser i det tidligere Sovjetunionen har jo været megastort. Der har været massevis af dødsstraf i en række lande, og alligevel er det lykkedes bl.a. ved hjælp af Europarådets anstrengelser at få skabt en dødsstraffri zone i Europa, hvor man siger: Vi er så meget imod, at man slår andre mennesker ihjel, at vi heller ikke tillader staten at gøre det under organiserede former, men kun i ganske bestemte situationer, hvor der er tale om selvforsvar. Jeg mener, det er et meget vigtigt fremskridt.

Men også her er der selvfølgelig problemer. Der er problemerne omkring den dobbelte standard, altså risikoen for, at der er én standard, der gælder for nogle lande, og der er en anden standard, der gælder for andre lande.

F.eks. skal det ikke være nogen hemmelighed, at jeg har den opfattelse, at hvis Tyrkiet skulle søge om medlemskab fra bar bund i dag, ville de i hvert fald i en periode have haft meget store problemer med at få lov at komme ind på grund af deres behandling af det kurdiske mindretal, men Tyrkiet har ligesom fået en særbehandling, fordi de har været med fra starten. Der har været en dobbeltstandard, hvor nye lande er blevet udsat for en hårdere praksis, end Tyrkiet er. Det skal vi advare meget imod.

Det tredje element, jeg vil nævne, er domstolen. Det særlige ved det er, at man har et forpligtende samarbejde, man har nogle til at afgøre, hvad der skal ske, og hvordan den europæiske menneskerettighedskonvention skal fortolkes.

Det er rigtigt, at der er problemer med domstolen i form af lange sagsbehandlingstider. Noget kan løses ved hjælp af ressourcer, og noget vil utvivlsomt kræve forskellige former for reformationer, uden at man ændrer ved det grundlæggende, men jeg tror også, at vi bliver nødt til at diskutere vigtigheden af, at der kommer en konsekvens af domstolsafgørelserne. Det er jo ikke nogen hemmelighed, at der er lande, også lande, der tilhører den vesteuropæiske familie, som gang på gang bliver indklaget for Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, og som gang på gang får en dom imod sig af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol. Så går der nogen tid, og så kommer der en ny klage, der går på stort set det samme spørgsmål. Der må vi rejse diskussionen om, at der ikke alene er en forpligtelse i form af, at der ligger en domstolsafgørelse, men at det også fører til en praksisændring i de pågældende lande.